

„Jeigu kuris nors nekovoja...“

Džiaugsmas – krikščionio turtas, kurį turime tol, kol kovojame, nes jis – ramybės padarinys. Ramybė, taika – pergalės kare vaisius, o žmogaus gyvenimas žemėje, kaip skaitome Šventajame Rašte, – tai kova. (Kalvė, 105)

balandžio 1 d.

Visa Bažnyčios tradicija apibūdina krikščionis kaip *milites Christi* – Kristaus karius. Tai kariai, nuolat kovojantys su savo blogais polinkiais,

kariai, nešantys ramybę pasauliui, kuriame stokojama antgamtinio požiūrio ir dėl praktinio naivumo visai nenorima klausytis tokių kariškų kalbų. Tokia išankstinė pasaulio nuostata verčia manyti, kad, laikydami save *milites Christi*, būsimė gundomi tikėjimą panaudoti laikiniems tikslams, galbūt prievartauti mažas ir izoliuotas grupeles. Šitoks liūdnas supaprastinimas yra visiškai nelogiškas ir dažnai rodo vien bailumą bei patogumų ieškojimą.

Nėra nieko svetimesnio krikščioniškam tikėjimui kaip fanatizmas – ši keista šventumo ir bedievystės sąjunga – kad ir koki pavidalą ji beįgautų. Toks pavojus neegzistuočiau, jeigu savo kovą suprastume taip, kaip mus mokė Kristus: kiekvienas turi kovoti su savimi, nuolat atnaujinti pastangas vis labiau mylėti Dievą, vengti egoizmo, tarnauti visiems žmonėms.

Neigti šią kovą, kad ir kuo tai
pateisintum, reikštų pasiduoti dar
net nepradėjus kovoti. Tuomet siela
be tikėjimo yra sugniuždyta,
niekingų malonumų šen bei ten
blaškoma.

Dvasinis mūšis Dievo ir visų tikėjimo
brolių akivaizdoje – tai buvimo
krikščionimi būdas. Vadinasi, kas
nekovoja, išduoda Jėzų Kristų ir visą
Jo Mistinį Kūną, kuris yra Bažnyčia.
(Kristus eina pro šalį, 74)